

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Велико Търново, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА

Членове: ИЛИЯНА ПОПОВА
ГАЛЯ МАРИНОВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ИЛИЯНА ПОПОВА Въззивно търговско дело
№ 20214001000111 по описа за 2021 година

намери за установено следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 38/26.01.2017 г., постановено по гр.д. № 240/2016 г. Русенският окръжен съд осъдил Г. Д. Й. да заплати на Гаранционен фонд – гр. София сумата 405 629,99 лв., представляваща платено застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, лихви и разноски, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 1.04.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, както и 17 739,20 лв. разноски в съдебното производство.

С решение № 79/10.04.2018 г. по т.д. № 169/2018 г. на ВКС на РБ е отменено влязлото в сила решение № 38/26.01.2017 г. по гр.д. № 240/2016 г. по описа на Окръжен съд – Русе. Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При повторното разглеждане на делото пред първата инстанция, с решение № 90/13.03.2019 г., постановено по гр. д. № 263/2018 г. по описа на Русенски окръжен съд е отхвърлен като неоснователен, предявеният от Гаранционен фонд – гр. София против Г. Д. Й., от гр. Русе, иск за заплащане, на основание чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.) на сумата от 405 629.99 лв., представляваща платено застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, лихви и разноски, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.04.2016 г. до окончателното □ изплащане, както и разноски в съдебното производство. Със същото решение Гаранционен фонд – гр. София е осъден да заплати на Г. Д. Й. деловодните разноски в размер на 16 000 лв. - за адвокатско възнаграждение и 515.33 лв. – за възнаграждения на вещи лица.

С решение № 292/13.12.2019 г., постановено по в.т.д. № 198/2019 г. по описа на Апелативен съд – Велико Търново е потвърдено решение № 90/13.03.2019 г., постановено по т. д. № 263/2018 г. по описа на Окръжен съд – Русе. Присъдени са разноски.

С решение № 39/26.03.2021 г., постановено по т.д. № 938/2020 г. по описа на ВКС на

РБ е отменено въззивно решение на Великотърновския апелативен съд № 292/13.12.2019 г., постановено по в.т.д. № 198/2019 г. Делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Настоящото производство е второ по ред пред въззивната инстанция. Образувано е по въззивна жалба, подадена от Гаранционен фонд – гр. София, чрез гл. юрисконсулт Н. П., против решение № 90/13.03.2019 г., постановено по т. д. № 263/2018 г. по описа на Окръжен съд – Русе.

В жалбата се прави оплакване, че решението е неправилно. Съдът в нарушение на чл. 235 от ГПК се бил задоволил да изброи в хронологичен порядък част от събраните по делото писмени и гласни доказателства, без да ги подложи на анализ и да аргументира изводите си относно удостоверените с тях факти; не бил обсъдил множество доказателства по делото, установяващи релевантни за спора факти, като не допуснал направените в срок от жалбоподателя доказателствени искания. Не допуснал съдебна автотехническа експертиза, не допуснал съдебнопсихиатрична и съдебнопсихологична експертиза с вещо лице, различно от лекуващия лекар на ответника, не бил допуснат до разпит свидетелят Ж. Г.. Тези нарушения затруднявали значително възможността за оценка на фактическите и правни разсъждения, довели до решаващия извод, че искът е неоснователен. Излага се, че от събраните по делото доказателства се налагал изводът, че е налице причинна връзка между настъпилия вредоносен резултат - смъртта на Г. В. и на В. Д. и противоправното поведение на ответника Г.Й., който в нарушение на правилата за движение по пътищата е управлявал собствения си лек автомобил „БМВ“ със скорост над максимално допустимата от закона и несъобразена с конкретните пътни условия - 122 км/ч, както и след употреба на алкохол - 1,12 ‰, поради което не е могъл да запази контрола над управлението му при спукване на задна дясна гума. Жалбоподателят счита, че ответникът не е оборил по категоричен начин презумпцията на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, както и че с оглед събраните по делото писмени и гласни доказателства и заключенията на изслушаните експертизи не може да се обоснове извода, че вследствие на психическото си заболяване той е бил неспособен да разбира и да ръководи постъпките си към момента на извършването на непозволеното увреждане. На следващо място се излага, че назначените по делото вещи лица не били включени в утвърдения за съдебния район списък - за 2018 и 2019 г. Липсвал задълбочен, обоснован и разбираем анализ на поведението, психичното състояние, психологичните преживявания и психичната годност на ответника правилно да възприема фактите преди и по време на ПТП, което било в нарушение на изискванията по чл. 23 и чл. 25 от Наредба № 2 от 26.10.2011 г. за условията и реда за извършване на съдебномедицинските, съдебнопсихиатричните и съдебнопсихологичните експертизи. Излага се също, че само по себе си заболяването на ответника не било основание да се приеме, че същият не е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи, като съдържанието на експертните решения, психичният статус на освидетелстваното лице и мотивите на експертните лекарски комисии били почти идентични, от което следвало, че през периода от първото решение на ТЕЛК от 1997 г. до ЕР на ТЕЛК от 05.01.2004 г., предшествашо процесното ПТП, не била настъпила промяна в хода на развитие на болестта. Жалбоподателят счита възражението на ответника за завишен размер на присъдените от съда обезщетения за неимуществени вреди, които били заплатени на наследниците на починалите Г. В. и В. Д. за несъстоятелно и неоснователно. Определените от съда размери на обезщетенията били справедливи и съобразени с действително претърпените болки и страдания и такива за в бъдеще време, като размерът им не надвишавал размера на обезщетенията, присъждани от съдилищата в други подобни случаи. Направено е искане да се отмени обжалваният съдебният акт и да се постанови друг, с който да бъде уважен предявения иск. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от Г. Д. Й., чрез адв. К. К. от АК – Русе, в който мотивирано се излага, че постановеното решение е

правилно и законосъобразно, а подадената жалба - неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. Посочва се, че ответникът не е бил привлечен и не е участвал като трето лице-помагач на страната на Гаранционния фонд в производството по гр.д. № 2221/2007 г. на СГС, въпреки наличието на правен интерес за фонда. При това положение установеното в мотивите на влязлото в сила решение по гр.д. № 2221/2007 г. на СГС не било задължително за Г.Й. в отношенията му с Гаранционния фонд. Правилен бил изводът на първоинстанционния съд, че ответникът по делото не носи деликтна отговорност за вредите, настъпили вследствие на настъпилото на 28.06.2004 г. ПТП, на основание чл. 47, ал. 1 от ЗЗД. Безспорно било установено по делото, че Г.Й. е страдал и страда от шизофрения, параноидна форма, непрекъснато прогресиентно протичане, личностова промяна. Посочва се, че при това положение не е налице задължителен елемент от състава на неправомерното увреждане по чл. 45 от ЗЗД – вина на Г.Й. за настъпилото ПТП. Излага се още, че не е налице и противоправно поведение от страна на ответника, което да е в причинна връзка с настъпилите вреди. Приложените към исковата молба актове на органите на досъдебното производство – постановление от 3.09.2004 г. на Окръжна прокуратура – Русе и констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 10/27.07.2006 г. на МВР, не съставлявали доказателства в настоящия процес за механизма на ПТП, авторството на деянието, неговата противоправност и вината на дееца. Посочва се, че предявеният регресен иск е неоснователен и поради това, че при предявяване на исковете, предмет на гр.д. № 2221/2007 г. на СГС и при постановяване на решението по същото дело, не са били налице предпоставките за ангажиране отговорността на Гаранционния фонд. В тази връзка се посочва, че към датата на процесното ПТП – 28.06.2004 г., Г.Й. е имал сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на лекия автомобил „БМВ“, с рег. № Р 42****. С отговора на въззивната жалба се поддържа и направеното пред първата инстанция оспорване на размера на изплатените от Гаранционния фонд обезщетения, по съображения, че същите били определени в противоречие с разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и не съответстват на действително претърпените от пострадали лица болки и страдания. Излага се също, че обезщетенията следва да бъдат намалени и поради съпричиняване на вредоносния резултат от страна на загиналите при ПТП лица, тъй като и двамата са познавали добре ответника и са знаели за неговото заболяване и неспособността му да ръководи постъпките си вследствие на заболяването. Въпреки това и след като непосредствено преди ПТП-то и двамата са пили голямо количество алкохол, те са се качили в автомобила, управляван от Г.Й..

Великотърновският апелативен съд, като взе предвид оплакванията в жалбата, становището на насрещната страна и доказателствата по делото, приема за установено следното:

Производството по гражданско дело № 263/2018 година по описа на Окръжен съд – Русе е образувано въз основа на предявен от Гаранционен фонд, гр. София против Г. Д. Й. от гр. Русе иск с посочено в молбата правно основание чл.45 от ЗЗД и чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.) за сумата от 405 629.99 лв., платено застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, лихви и разноси, за която сума ищецът твърди, че е встъпил в правата на увредените лица и упражнява правото си на регрес спрямо ответника, който след изпратената му покана за доброволно изпълнение не възстановил платеното обезщетение.

Ответникът Г. Д. Й. с отговора на исковата молба е оспорил предявените искове по основание и по размер. Заявява, че не е бил привлечен като трето лице-помагач на страната на Гаранционен фонд по гр.д. № 2221/2007г. по описа на СГС, поради което и на основание чл.223 от ГПК влязлото в сила решение нямало установително действие спрямо него и насрещната страна. С отговора ответникът възразява, че не носи деликтна отговорност за вреди, настъпили вследствие на настъпилото на 28.06.2004г. ПТП, тъй като страдал от шизофрения параноидна форма, непрекъснато прогресиентно протичане, личностова промяна, водел се на диспансерен учет, инвалидизиран бил от ТЕЛК още от 1997г., имал

множество хоспитализации при ОДПЗС-Русе и към момента на ПТП бил неспособен да разбира и ръководи постъпките си. Вследствие на това не била налице вина на ответника при реализираното ПТП. Не била налице и противоправно поведение от страна на ответника, което да е в причинна връзка с настъпилите вреди. Ответникът твърди, че предявеният регресен иск е неоснователен и поради това, че при предявяване на исковете по гр.д. № 2221/2017г. по описа на СГС и при постановяване на решението по делото, не са били налице предпоставките за ангажиране отговорността на гаранционния фонд. Твърди, че към датата 28.06.2004г. ответникът е имал задължителна застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите“ за лекия автомобил по застрахователна полица с „Български имоти“ АД, поради което Гаранционният фонд не е бил легитимиран да отговора по предявените искове на увредените лица, тъй като плащанията на обезщетенията е следвало да бъде направено от застрахователя. Съгласно разпоредбата на чл.267 ал.2 т.2 от КЗ/отм./ застрахователят по застраховка гражданска отговорност покривал отговорността за вреди, причинени от лице, на което временно е отнето свидетелството за управление на МПС. Ответникът оспорва иска по размер, като възразява, че изплатените от ищеца обезщетения на наследниците на двамата починали при и след ПТП-то, са завишени и определени в противоречие с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и не съответстват на действително претърпените вреди от наследниците. Освен това ПТП е било предизвикано от неравности по пътя. Ответникът счита, че обезщетенията следва да бъдат намалени и поради това, че всеки един от двамата починали е съпричинил вредоносния резултат. И двамата са познавали добре ответника от много отдавна, знаели за неговото заболяване и неспособността да ръководи постъпките си, вследствие на заболяването. Въпреки това и след като непосредствено преди ПТП-то и двамата са били пили голямо количество алкохол, те са се качили в автомобила, управляван от Г.Й..

От фактическа страна се установява следното:

На 28.06.2004 г. при управление на МПС - лек автомобил „БМВ 318 IS“, с рег. № Р 42**** ответникът Г. Д. Й., нарушил правилата за движение по пътищата и причинил смъртта на В. К. Д. и Г. И. В., като деянието било извършено след употреба на алкохол - 1.12 ‰, установена с протокол № 490/29.06.2004 г. на РДВР – гр. Русе.

Образуваното срещу ответника Й. наказателно производство (сл. дело № 554/2004 г. по описа на Окръжна прокуратура - Русе) било прекратено, на основание чл. 33 от НК, поради обстоятелството, че Й. страда от психично заболяване, което представлява продължително разстройство на съзнанието и не може да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. В Районен съд - Русе е внесено предложение по чл. 89 от НК за принудително лечение по отношение на Г.Й..

Не е спорно и от приложеното към исковата молба писмо рег. № Бл 8761/15.11.2006 г. на РПУ – Бяла се установява, че за периода 13.11.2003 г. – 13.11.2004 г., т.е. и към датата на процесното ПТП – 28.06.2004 г., че свидетелството за управление на Г. Д. Й. е било отнето.

От изготвения Констативен протокол за ПТП с пострадали № 10/27.07.2006 г., се установява, че за лек автомобил марка „БМВ“, модел „318“, с рег. № Р 42**** не е представена сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Този факт не е опроверган от ответника. В цитираното по-горе писмо на РПУ – Бяла е посочено, че към момента на съставянето на Констативен протокол № 10/2006г. не е била представена полица за сключена задължителна застраховка „гражданска отговорност“ на лек автомобил „БМВ“ с рег. № Р 4*** и че от писмо рег.№ 5981/2006г. на ОДП гр.Русе, сектор „пътна полиция“ се установи, че въпросният автомобил е със застрахователна полица № 100/0045436/14.12.2003 г., издадена от „Български имоти“ АД. В писмото на РПУ-Бяла не фигурират данни относно срока на валидност на полицата. Същата не е представена по делото.

С Решение № 2556/03.06.2009 г., постановено по гр. д. № 2221/2007 г. по описа на Софийски градски съд Гаранционен фонд - гр. София е осъден да заплати, както следва: на

Д. М. Д., по иск с правно основание чл. 88, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.) обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 50 000 лв., заедно със законната лихва върху тази сума от 05.06.2007 г. до окончателното ѝ изплащане; на Д. М. Д., в качеството □ на законен представител на Х. В. Д. по иск с правно основание чл. 88, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.) обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 60 000 лв., заедно със законната лихва върху тази сума от 05.06.2007 г. до окончателното ѝ изплащане; на Д. М. Д., в качеството □ на законен представител на М. В. Д. по иск с правно основание чл. 88, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.) обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 60 000 лв., заедно със законната лихва върху тази сума от 05.06.2007 г. до окончателното ѝ изплащане; на Р. Г. Д., по иск с правно основание чл. 88, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.) обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 35 000 лв., заедно със законната лихва върху тази сума от 05.06.2007 г. до окончателното ѝ изплащане; на И. В. Д., по иск с правно основание чл. 88, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.) обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер 35 000 лв., заедно със законната лихва върху тази сума от 05.06.2007 г. до окончателното ѝ изплащане; на Д. М. Д. лично и в качеството □ на законен представител на Х. В. Д. и М. В. Д., на основание чл. 64, ал. 1 от ГПК (отм.) сумата в размер на 3 800 лв. разноси по делото; на Р. Г. Д. и И. В. Д., на основание чл. 64, ал. 1 от ГПК (отм.) сумата в размер на 1 800 лв. разноси по делото, както и да заплати по сметка на СГС държавна такса в размер на 9 600 лв.

С решение № 712/28.07.2010 г. по в.гр.д. № 2267/2009 г. на Софийски апелативен съд първоинстанционното решение е оставено в сила. С определение № 597/30.09.2011 г. по т.д. № 1127/2010 г. на ВКС на РБ не е допуснато касационно обжалване на въззивното решение в частта за определяне на началния момент, от който ответникът Гаранционен фонд дължи законна лихва върху присъдените обезщетения.

От приложената към исковата молба справка за доброволно изплащане на запорно съобщение по изп. д. № 178/2011 г. и изп. д. № 335/2011 г. по описа на ЧСИ Р. М. и представените по делото платежни нареждания е видно, че по щета № Н-21-0105/28.05.2011 г. и по щета № Н-80/07.08.2011 г. Гаранционен фонд е изплатил на вискателите Д., Х., М., Р. и И. Д. сума в общ размер на 405 629.99 лв.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото, че с писмо изх. № ГФ-РП-67/12.01.2015 г. е изпратена до ответника регресна покана относно щета № Н-21-0105/28.05.2011 г. и щета № Н-80/07.08.2006 г., с която му се дава 1-месечен срок от получаване на поканата да възстанови на ищеца сумата от 405 629.99 лв.

При повторното разглеждане на делото от първоинстанционния съд е допусната и изслушана комплексна съдебно – психиатрична и психологична експертиза. От материалите по делото и от наличната в ЦПЗ - Русе ЕООД медицинска документация вещите лица са установили, че Г. Д. Й. се води на диспансерен учет в ЦПЗ-Русе ЕООД от 1997 г. с диагноза: параноидна шизофрения. Заболяването е протичало без периоди на ремисия. Наблюдавани са периоди на обостряне, които са довеждали до хоспитализирането му в стационарите на ЦПЗ - Русе ЕООД. Вещите лица дават заключение, че предвид материалите по делото и наличната в ЦПЗ - Русе ЕООД медицинска документация, към момента на ПТП, станало на 28.06.2004 г., Г. Д. Й. е бил в състояние на продължително разстройство на съзнанието по смисъла на чл. 33 от НК, което е нарушило качествено способността му да разбира и да ръководи постъпките си към този момент. Дават заключение, че употребата на алкохол и съответно определената концентрация на алкохол в кръвта са могли да повлияят върху способността на ответника да разбира и ръководи постъпките си при процесното ПТП, но той е бил с нарушени годности да разбира свойството и значението и да ръководи постъпките си поради психотичния епизод, в който се е намирал. В експертното обсъждане относно състоянието на Й. към момента на инцидента вещите лица посочват, че по време на инцидента негативните симптоми като част от психотичните преживявания и промяната на

личността по шизофреничен тип са нарушили годностите на Й. да разбира свойството и значението на това, което е вършел, както и че клинично-психологичните маркери от шизофреничен тип са в полза на хипотезата, че Й. е бил с нарушени годности да ръководи постъпките си и да преценява техните последствия. При изслушването пред първостепенния съд в отговор на въпроса как анализират поведението на ответника във връзка с психическото му състояние и психическите му преживявания преди, по време и след ПТП, съобразно показанията на свидетелите, вещото лице д-р К. изяснява, че когато дават заключение за дадено лице, ако има достатъчно медицинска документация за периода, кредитират медицинската документация, защото е дадена специализирана оценка за състоянието и не приоритизират свидетелските показания, тъй като свидетелите не са специалисти в областта на клиничната психиатрия и клиничната психология. Според същото вещо лице качествено нарушение води до нарушаване на възможността да разбира свойството и значението. Пред съда вещото лице Д. посочва, че няма данни ответникът да е хоспитализиран след 2005г. и в интервюто той е потвърдил, че към момента не приема медикаменти и че продължава да посещава специалист в амбулаторна практика-д-р Н., както и че експертните решения са до 2005г., като лицето само преценява дали да се яви на такова освидетелстване. Вещото лице Д. посочва, че след произшествието ответникът има две хоспитализации.

От показанията на свидетелката В. Г.а Й.а (майка на ответника) се установява, че двамата □ сина живеели при нея в гр. Две могили, когато били малки. След като убили баща му Г. се променил и започнал да се държи по друг начин. Ходел непрекъснато на гробищата. Диагностицирали го по повод явяването му пред Военна комисия. Тогава лежал в психодиспансера няколко пъти, където му поставили диагноза „шизофрения“. Заявява, че В. и Г. били неразделни приятели със сина й, като всички знаели, че Г. е болен. След катастрофата Г. прекарал повече от два месеца в психодиспансера, като състоянието му се влошило.

От показанията на свидетеля М. Д. Й. (брат на ответника) се установява, че брат му страдал от психическо заболяване. Освидетелстван бил, когато трябвало да влезе в казармата. Била му поставена диагноза „шизофрения“, поради което постъпвал много пъти в болницата. Според него Г. има отклонения от малък. След като баща им бил убит, Г. станал неадекватен, прескачал оградата, бягал, криел се. Свидетелят заявява, че починалите при катастрофата – В. и Г., били много близки с брат му. Всички в гр. Две могили знаели, че брат му има заболяване. След катастрофата брат му му звъннал, но бил неадекватен, не можел да обясни какво се е случило. Отишъл на мястото на инцидента, където брат му продължавал да се държи неадекватно – говорел за колата при положение, че имало убити хора. Поведението му било неадекватно за ситуацията, но било нормално за него. След инцидента постъпил в болницата за лечение в продължение на месец и половина. По думите на свидетеля Г. не е демонстрирал поведение на пиян човек след инцидента, като той не може да посочи със сигурност дали брат му е употребил алкохол преди това. Г. никога не е постъпвал доброволно на лечение. Една седмица преди инцидента отново имал проблем и свидетелят го водил при д-р Н., който му изписал медикаменти.

От показанията на свидетеля Т. С. Т. се установява, че в деня на процесното ПТП заедно с В., Г. и А. консумирали алкохол в с. Батишница, след което отишли в гр. Две могили с лекия автомобил на Г., като именно той го управлявал. След като консумирали алкохол в кафе – бар Магурата в гр. Две могили, решили да отидат с колата на Г. до басейна, който се намирал на разклона от главния път за гр. Русе в посока с. Пиргово. Отишли до басейна, било затворено и с колата тръгнали отново да се прибират в с. Батишница. Г. управлявал автомобила. Свидетелят посочва, че В. искал да кара автомобила, но Г. не разрешил. Било късно през нощта. Отсечката към селото била права, като свидетелят посочва, че автомобилът се движел с много висока скорост, предполага 170-180 км/ч. След като изминали повече от половината разстояние на отсечката до селото,

автомобилът поднесъл, след което излязъл към канавката вляво от пътя и многократно се превъртял през таван, докато се установи отново на колелата си. Свидетелят пътувал по средата на задната седалка, от лявата му страна седял А., а от дясната страна – Г.. В. бил на предното пасажерско място, а Г. – на шофьорското място. Непосредствено след инцидента А. и Г. били в безсъзнание. Г. напуснал автомобила. Свидетелят се опитал да събуди Г., но не успял. След побутване от страна на свидетеля, А. дошъл в съзнание. Свидетелят избутал седалката пред тях и двамата излезли от автомобила. Потърсили телефон, за да се обадят в полицията. Междувременно Г. се запътил в обратната посока – към с. Обретеник. А. И. и свидетелят Т. Т. го настигнали, тъй като той имал телефон в себе си. Той се обадил на брат си, а след това и в полицията. Г. отказвал да се върне на мястото на катастрофата, настоявал първо да разговаря с брат си. Свидетелят го убеждавал да се обади в полицията. По думите на свидетелят, Г. говорел несвързано. Всички били притеснени и уплашени. Свидетелят не помни дали е говорил с Г. за състоянието на Г..Полицаяте пристигнали първи на местопроизшествието. След тях пристигнал и медицинският екип, като първо се насочили към Г. и В.. Тогава именно било установено, че Г. е починал. В. бил транспортиран с линейката до болница в гр. Русе. Втора линейка откарала свидетеля Т. и А. в болницата в гр. Бяла. Г. също бил настанен в болницата, като свидетелят не е в състояние да посочи кой го е откарал.Свидетелят видял Г. в съседната болнична стая, не знаел какво му имало, видимо се движел сам. Свидетелят научил, че В. останал в безсъзнание и след 10-12 дни починал. Т. посочва, че на мястото на инцидента не е виждал брата на Г.. Съпругата и децата на В. преживели смъртта му много тежко. Свидетелят посочва още, че не поддържа контакт с Г. след инцидента, като не може да посочи дали той самият поддържа връзка с близките на пострадалите при ПТП лица. Т. познавал Г.Й. от около 4-5 години преди инцидента; живеели в един град. В. и Г. били големи приятели; Г. също бил много близък с тях. Свидетелят не е знаел дали Г. е страдал от психични заболяване; посочва, че не е имало признак за такова. Свидетелят излага още, че преди инцидента, в с. Батишница всички са пили ракия в неуточнено количество. Няма спомен кой е предложил да отидат на басейна, нито някой да е разубеждавал Г. да не шофира, когато потеглили към гр. Две могили. Когато се връщали от басейна В. поискал да управлява автомобила, тъй като бил в по-добра кондиция от всички останали, но Г. не се съгласил. Пътят в областта на инцидента бил в добро състояние; пътната настилка била суха. След като се превъртял автомобилът се установил встрани от пътя под един орех. Свидетелят не е забелязал нещо да е пробило пода на колата.

От показанията на свидетелят А. И. И. се установява, че познава Г.Й., като след инцидента през 2004 г. не поддържа връзка с него. Към онзи момент били добри познати. В деня на инцидента заедно с Г., Г. и Т. отишли в дома на В. в с. Батишница, където консумирали алкохол. След това с автомобила на Г., управляван от него, отишли в бар в гр. Две могили, където продължили да консумират алкохол. След това отишли до басейна в с. Пиргово, като отново Г. шофирал. Не останали там, а се отправили обратно към с. Батишница, където живеели свидетелят И. и Т. Т.. Било след полунощ, когато се отбили от главния път и поели към с. Батишница. Участъкът бил прав. Свидетелят не може да посочи с каква скорост се е движил автомобила и дали тя е била висока. Спомня си, че колата започнала да криволичи по пътя, но не разбрал по каква причина. Следващото нещо, което той си спомня е, че Т. се опитвал да го събуди. Когато дошъл в съзнание, бил на задната седалка, зад шофьора, а до него седял Т.. Свидетелят бил с изкълчен глезен и извадена ключица. Г. и Т. били добре. В. не бил в съзнание, а Г. бил мъртъв. Когато двамата с Т. напуснали автомобила, Г. бил навън. Г. бил в купето на автомобила; неподвижен. В. бил извън колата, в легнало положение; дишал, но бил в безсъзнание. Свидетелят посочва, че Г. се е обадил на полицията, защото дошли полицаи и Спешна помощ. Когато излязъл от колата, свидетелят И. говорил с Г.Й., който му казал, че колата минала през дупка в асфалта, спукала се е гума и това била причината за катастрофата. След инцидента тримата с Г. и Т.

обиколили автомобила, за да установят кой в какво състояние е. Търсели телефон, за да се обадят за помощ. Свидетелят няма впечатления относно състоянието на Г. към онзи момент. А., Т. и Г. били откарани в болницата в гр. Бяла. Двамата с Т. си тръгнали, след като им била оказана медицинска помощ. Тогава свидетелят забелязал, че Г. бил настанен в съседната стая. Попитал го как е, но Г. не отговорил. Към момента на инцидента свидетелят И. не притежавал собствен автомобил и не шофирал интензивно, поради което не можел да прецени с каква скорост са се движили. Не си спомня кой е предложил да тръгнат първо към гр. Две могили, а после към басейна. Всички били употребили алкохол, като свидетелят не си спомня някой да е предлагал на Г. да не кара кола, защото е пил. Към онзи момент свидетелят не бил чувал Г. да има психически проблеми и доколкото го познава си е съвсем добре човека. Г. бил най-близък с В. и Г..

От показанията на свидетелката Д. М. Д., съпруга на В. Д., който починал при катастрофата, се установява, че в деня на ПТП ответникът и пътуващите в процесния автомобил консумирали алкохол в дома □ в с. Батишница. В дома й дошли Г. и Г. с автомобила на Г.. Т. и А. също дошли. Видяла, че всички са пили и ги карала да останат в къщи в Две могили, където отишли всички с колата на Г. е тяхната кола, управлявана от съпруга й В.. Тя се прибрала с децата, а В. тръгнал с тях. Разбрала, че са ходили на заведение Магурата и потеглили с колата на Г. към Пиргово. На връщане колата я карал Г. и са катастрофирали по пътя за Батишница. След катастрофата съпругът й бил в кома и на 13 ден починал. На място при катастрофата починал Г.. След катастрофата свидетелката не е разговаряла с Г. за случилото си, видяла го, когато карал автобуса са „Топ Мен“. Свидетелката посочва, че покойният й съпруг и Г. били приятели, по повод на което често са се събирали. Според впечатленията □ Г. бил по-различен, защото бил по-добре финансово обезпечен, имал по-голямо самочувствие. Свидетелката посочва, че е чувала за психични проблеми при него, но според личните □ наблюдения той се държал нормално. Той учел, завършил средно образование, явно е изкарал шофьорски курсове щом имал книжка и карал кола. Свидетелката Д. Д. преживяла тежко загубата на съпруга си. Останала сама да гледа децата си. Майката на съпруга й В. починала около три месеца след катастрофата. Към момента на катастрофата дъщеря й била на 7 години, притеснявала се, че баща й е починал, не искала да ходи на училище, тогава свидетелката била на 27 години, били връстници със съпруга си. Било и трудно с две малки деца. Свидетелката Д. познава близките на Г., съседи са. Родителите му преживели тежко смъртта му. Имало голяма промяна, особено в поведението на баща му и тя била във връзка със загубата на сина им.

От показанията на свидетелката Р. Г. Д. (майка на починалия при ПТП Г.) се установява, че впоследствие узнала, че в деня на катастрофата приятели, вкл. синът □ и ответникът, били в дома на В. в с. Батишница, където употребили алкохол - ракия, били и в заведение в гр. Две могили, където се черпили с алкохол. Не изнася данни, свързани с поведението на Г.Й.. Посочва, че с починалия Г. са били неразделни приятели, като Г.Й. непрекъснато го посещавал вкъщи. Не знае дали Г. е страдал от някакви заболявания и дали се е лекувал.

От заключението на допуснатата и изслушана пред въззивния съд комплексна съдебно – психиатрична и психологична експертиза се установява, че Г. Д. Й. страда от параноидна шизофрения, понастоящем в ремисия; промяна на личността. Вещите лица дават заключение, че по време на инцидента на 28.06.2004 г. освидетелстваният е бил в състояние на шизофренен пристъп и алкохолно опиване, не е разбирал свойството и значението на действията си и не е можел да ги ръководи. Към момента на изготвяне на заключението по експертизата той е в състояние на ремисия и може да участва пълноценно в съдебния процес. В заключението в обсъждането, вещите лица посочват, че по време на инцидента освидетелстваният е бил в период на декомпенсация на шизофренното разстройство и лека степен на алкохолно опиване, както и че страда от параноидна шизофрения. Освидетелстваният не е бил способен да разбира и ръководи постъпките си към момента на

ПТП. Пред съда вещото лице Г. заявява, че към момента на деянието -28.06.2004г. Й. е бил в период на шизофренен пристъп, за този извод дава основание непосредствената хоспитализация, практически няколко часа след инцидента. Вещото лице Г. посочва, че към момента на извършване на експертизата Й. е в период на ремисия. Според вещото лице Г. освен последвалата хоспитализация на лицето и извършената съдебно-психиатрична експертиза, също показва, че той е бил в период на шизофренен пристъп, тогава му е наложена мярка по чл.89а от НК. Същото вещо лице пред съда заявява, че реално погледнато е възможно шизофреният пристъп да настъпи вследствие на катастрофата, но по-скоро толкова рязко да настъпи шизофренен пристъп е малко вероятно, но не може да твърди нищо нито в едната, нито в другата посока. В съдебно заседание пред въззивния съд вещото лице Г. описва шизофреният пристъп като заболяване с позитивна и негативна симптоматика. Й. страда от шизофрения с непрекъснато протичане, която е много тежка форма на заболяване, всъщност това му е пречело да ръководи постъпките си, като допълнително се утежнява състоянието от алкохолната злоупотреба.

От заключението на допуснатата и изслушана пред въззивната инстанция съдебно – автотехническа експертиза се установява, че на 28.06.2004 г., в тъмната част на денонощието и при осветеност на платното за движение от светлината на автомобилни фарове, на четвъртокласен път - разклон първокласен път Русе, Бяла – с. Батишница, със скорост от порядъка на 122 км/ч в посока към с. Батишница се е движил лек автомобил „БМВ“ с рег. № Р 42****. В участъка на ПТП платното за движение е било с асфалтово покритие, сухо, с ширина 5.80 м., с две пътни ленти за движение в двете посоки. Пътните ленти са били разделени с прекъсната линия. На разстояние от порядъка на 150 - 200 м. от мястото на ПТП пред водача на лекия автомобил възниква опасност - спадане налягането в задна дясна гума, довело до нарушение устойчивостта на лекия автомобил. Водачът на лекия автомобил реагирал на създалата се опасност чрез задействане на спирачната система на управлявания от него автомобил до блокиране на колелата. Лекият автомобил „БМВ“ с рег. № Р 42**** променя траекторията си на движение косо на ляво, което е вследствие на по-голямо съпротивление на левите колела спрямо десните и напуска платното за движение. След като напуска платното на движение лекият автомобил навлиза в тревната площ вляво спрямо посоката си на движение към с. Батишница и вследствие на удари в неравностите на терена и поради странично движение, се преобръща странично на дясно през таван до два пъти, след което се установява на мястото, посочено в протокола за оглед на местопроизшествието. Вследствие на настъпилото ПТП на лек автомобил „БМВ“ с рег. № Р 42**** са нанесени материални щети. Нанесени са увреждания на пътуващите в лекия автомобил, има починали. Вещото лице дава заключение, че в района на ПТП началната скорост на лек автомобил „БМВ“ с рег. № Р 42**** е била от порядъка на 122 км/ч. В конкретния казус (възникналата опасност вследствие спадане налягането в задна дясна гума, довело до нарушение устойчивостта) лекият автомобил, движейки се със скорост 122 км/ч, в тъмната част на денонощието, не е можел да бъде овладян от водач, употребил алкохол, с концентрация от 1.12 промила в кръвта. Вещото лице заключава, че при движение със скорост до 90 км/ч в района на ПТП, лекият автомобил е можел да бъде овладян от водач без употреба на алкохол - водачът на лекия автомобил е имал практическата възможност своевременно да възприеме възникналата опасност (спадане налягането в задна дясна гума, довело до нарушение устойчивостта на лекия автомобил) и адекватно да реагира на нея чрез плавно намаляване на скоростта и коригиране траекторията на движение до пълното спиране на автомобила. Вещото лице заявява, че в протокола за оглед на местопроизшествието, липсват данни за неравности по платното за движение в района на ПТП. Дава заключение, че от експлоатационно-техническа гледна точка, причините за настъпване на процесното ПТП са: спадане налягането в задна дясна гума, довело до нарушение устойчивостта на лекия автомобил; управлението на лекия автомобил от водач след употреба на алкохол със скорост над разрешената за пътния участък в района на ПТП;

несвоевременна и неадекватна реакция на възникналата опасност (спадане налягането в задна дясна гума, довело до нарушение устойчивостта на лекия автомобил) от страна на водача, довело до загубата на контрол над управлението на лекия автомобил.

При повторното разглеждане на делото от въззивната инстанция, в изпълнение на указанията, дадени от ВКС, е назначена комплексна съдебно-медицинска експертиза, изготвена от три вещи лица (психиатър, психолог и токсиколог). Вещите лица, след запознаване с материалите по делото и с допълнително изискана медицинска документация, са изготвили заключение, от което се установява, че преди инцидента Г.Й. е имал адекватни действия; той не е описан от никой от свидетелите с психотична или налудна симптоматика; няма данни към този момент да е имал никакви активни психотични изживявания. Постъпвал е подредено и последователно в действията си; не е губил връзка с реалността, въпреки употребата на алкохол. От 18.07.2004 г. Г.Й. е започнал антипсихотично лечение с медикамента „Сероквел“ по декурзус на лекуващия психиатър. Последният е преценил, че при лицето има обостряне на шизофренни симптоми и е назначил АП. От 18.07.2004 г. е настъпило обостряне на шизофрения пристъп. Изписан е на 15.09.2004 г. с психопатоподобна личностова промяна, което кореспондира с извода, че обострения шизофрени пристъп е овладян. По данни на майката на ищеца, последният е приемал медикаментите „Сероксат“ и „Медазепам“. Приел е медикаментите в 20:00 ч. на 27.06.2004 г. Вещите лица са посочили, че Г.Й. е съзнавал характера на заболяването си и ограниченията, които то му налага, включително по отношение употребата на алкохол. Заключение на експертите е, че по време на настъпилния пътен инцидент няма данни Г.Й. да е имал помрачаване на съзнанието. От заключението се установява още, че стойността от 1,12 ‰ алкохол в кръвта на Г.Й. е съотносима към лека степен на алкохолна интоксикация. Характерно при нея е, че се нарушават активното внимание, мисловната дейност, съобразителността, ориентацията, координацията на движенията. Наблюдават се още забавяне на рефлексите, намаляване на зрителната острота (особено при шофиране в тъмната част на денонощието), намалява самокритичността и като цяло възприятието на околната среда. Вещите лица са посочили, че при лечение с медикаменти от групата на антидепресантите, антипсихотиците и транквилизаторите (каквито са и медикаментите, които ищецът е приемал) е наложително да се избягва приемът на алкохол, поради това, че двете вещества (медикамент и алкохол) взаимно усилват действието си в посока потискане на централната нервна система. По този начин се засилват и описаните по-горе негативни симптоми.

В съдебно заседание пред въззивния съд вещото лице д-р Т. изяснява, че са изискали от Център за психично здраве гр.Русе медицинската документация за Г.Й. и са я приложили към заключението си, включително и изпратената им от центъра експертиза. Вещото лице д-р Т. посочва, че приложените по делото експертни решения на ТЕЛК не променят извода, че към момента на процесното ПТП на 28.06.2004 г. Г.Й. е разбирал свойството и значението на това, което извършва, и е можел да ръководи постъпките си, като не е бил в шизофрени пристъп. Уточнено е, че участниците в комисията нямат преки наблюдения върху състоянието на лицето, върху неговото лечение, развитието на болестта и по същество пренаписват в мотивите си протокола, който е представен от лекуващия психиатър, като комисията няма право да променя диагнозата и предписаното лечение. Според вещото лице д-р Т. фактът, че след 2005 г. Г.Й. не се е явявал на ТЕЛК, не е проследяван и понастоящем изпълнява ежедневните си дейности, означава, че или се намира в една пълноценна ремисия или шизофрения процес е овладян. Вещото лице посочва, че 17 години е твърде голям период за една шизофрения с вяло текущо приключване. На базата на медицинската документация е установено, че той е бил в „светъл период“ от 1999 г. до 2004 г., като до датата на инцидента не е постъпвал на лечение. Има личен психиатър, който го проследява. Уточнено е, че шизофренията има много начини на протичане, като може да има период на ремисия, може да има епизодично протичане с прогресиращ или устойчив дефицит,

непрекъснат ход. Хода на заболяването при Г.Й. съобразно медицинската документация се характеризира с непрекъснато протичане, а също и с непрекъснато прогресиентно протичане, при което би следвало с всеки изминал период да настъпва все по-тежка личностова промяна. При това, ако заболяването действително е толкова прогресиращо, той би трябвало вече да се намира в изходен стадий на шизофрения процес. Посочено е, че точно към момента на инцидента, поведението му е било абсолютно адекватно; той е можел да разбира свойството и значението на действията си и да ги ръководи адекватно. Вещото лице д-р Г. е посочил, че в история на заболяването, изготвена от Беленската болница след инцидента, първият лекар, който се е срещнал с Г.Й. е описал, че той е апсихотичен, т.е. че не е имал никакви прояви на психично заболяване. Според вещото лице д-р Г. действията на ответника след инцидента, така, както са описани от свидетелите по делото, не могат да обосноват извода, че се касае за човек, който не съзнава действителността.

При тези данни от фактическа страна, въззивният съд прави следните правни изводи:

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Правилната правна квалификация на предявения иск е по чл.91 ал.1 от закона за застраховането/отм./. Макар плащането на обезщетенията да е извършено при действието на КЗ (отм.), съгласно трайно установената практика на ВКС регресното право се урежда от закона, действал към момента на неговото възникване - това е датата на настъпване деликта, в случая-28.06.2004 г. Правото да получи обезщетение от Гаранционния фонд възниква за увреденото лице от момента на деликта, съобразно действащата към този момент правна уредба, което обуславя приложението на тази нормативна уредба и към регресното право на Гаранционния фонд спрямо прекия причинител. Моментът на плащането на обезщетението е свързан не с възникването, а само с изискуемостта на регресното право.

Неотчитайки изложените обстоятелства, първоинстанционният съд е възприел посочената от ищеца правна квалификация на иска – чл. 288, ал. 12 от КЗ (отм.), което е неправилно. Съгласно трайно установената съдебна практика обаче, сочената от ищеца правна квалификация на иска не обвързва съда, а задължение на последния е да подведе фактическите твърдения на ищеца под приложимата материалноправна норма и по този начин да посочи действителното правно основание на иска. Независимо от непрецизната правна квалификация на иска, първостепенният съд се е произнесъл по наведените факти и обстоятелства с исковата молба и тъй като те не се различават от фактите и обстоятелствата, предвидени с разпоредбата на чл.91 ал.1 от ЗЗ/отм./ и на страните е била дадена възможност да ангажират твърдения и доказателства във връзка с тях, поради което обжалваното решение е допустимо.

Съгласно чл. 88, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.), Гаранционният фонд изплаща по застраховка „Гражданска отговорност“ обезщетение за неимуществените и имуществените вреди, ако причинителят не е имал застраховка или не е бил правоспособен водач. След изплащане на обезщетението по цитирания текст, Гаранционният фонд встъпва в правата на увредените лица до размера на платеното срещу прекия причинител /чл. 91, ал. 1 от ЗЗ (отм.)/. Разпоредбата на чл. 91, ал. 1 от ЗЗ (отм.) регламентира правото на Гаранционния фонд да встъпи в правата на третите увредени лица, на които е изплатил съответното обезщетение, срещу прекия извършител на щетата. Това право е аналогично на регресното право на суброгиралия се застраховател, като то произтича от самия закон. Основателността на исковата претенция е обусловена от наличието на доказателства за извършено плащане от Гаранционния фонд в полза на пострадалите лица на основание чл. 88, ал. 1 от ЗЗ (отм.). В случаите, в които ответникът в производството по регресния иск не е бил страна по спора за наличие на основание Гаранционния фонд да заплати обезщетения на пострадалите лица, той може да релевира и всички защитни възражения, обуславящи наличието за предпоставките за отговорност на Гаранционния фонд, включително и такива за наличието на вреда, причинна връзка и размера на дължимото обезщетение. Тези възражения също

следва да бъдат взети предвид при формиране преценката за основателност на регресния иск.

В настоящия случай от данните по делото е видно, че ответникът Г. Д. Й. не е взел участие като трето лице помагач в производството по гр.д. № 2221/2007 г. на СГС, по което с влязло в сила решение Гаранционният фонд е осъден да заплати обезщетение на пострадалите от процесното ПТП лица. С отговора на исковата молба ответникът е оспорил предявения иск, като е навел възражения в насока, че не било налице противоправно поведение от негова страна, което да е в причинна връзка с настъпилите вреди; не е налице вина, доколкото ответникът страда от психично заболяване, което пречатства възможността да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си; оспорва наличието на основание да бъде ангажирана отговорността на Гаранционния фонд с твърдение, че по отношение на автомобила, с който е причинено процесното ПТП е била налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“; възразява, че изплатените от фонда обезщетения по размер не отговарят на действително претърпените от пострадалите лица вреди, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от всяко едно от починалите при процесното ПТП две лица. Отхвърлителното решение е обжалвано изцяло от ищеца в първоинстанционното производство Гаранционен фонд – гр. София, като ответникът поддържа релевираните пред първата инстанция възражения и в отговора на въззивната жалба, което поражда необходимостта въззивният съд да се произнесе и по тях.

В разглеждания случай съдът намира, че е налице фактическият състав на чл.45 от ЗЗД.

Налице е осъществено противоправно поведение от ответника Г.Й., което се установява от разпитаните по делото свидетели А. И. и Т. Т./возещи се в автомобила на Й. при настъпване на процесното ПТП/, констативния протокол за ПТП с пострадали, протокола за оглед на местопроизшествие, както и от заключението на автотехническата експертиза. С поведението си водачът на лекия автомобил „БМВ“, с рег. № Р 42**** Г.Й. е нарушил правилата за движение при управление на лекия автомобил, вследствие на което е причинил смъртта на В. К. Д. и Г. И. В..

С приложения по делото констативен протокол за ПТП с пострадали № 10.27.07.2006 г. е установено, че на 28.06.2004 г. при управление на МПС - лек автомобил „БМВ 318 IS“, с рег. № Р 42**** ответникът Г. Д. Й., нарушил правилата за движение по пътищата и по непредпазливост причинил смъртта на В. К. Д. и Г. И. В., като деянието било извършено след употреба на алкохол - 1.12 ‰, установена с протокол № 490/29.06.2004 г. на РДВР – гр. Русе. Като основна причина за настъпването на ПТП в протокола е посочено управлението с несъобразена с пътни условия скорост, което представлява нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, в актуалната към датата на ПТП редакция. Допуснато е нарушение и на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, чиято разпоредба забранява управлението на пътни превозни средства с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Ответникът по делото е оспорил констатациите, отразени в протокола, поради обстоятелството, че същия е съставен повече от две години след настъпването на ПТП, както и с твърденията, че протоколът не съставлява доказателство в настоящия процес за механизма на ПТП, авторството на деянието, неговата противоправност и вината на дееца. Съобразно установената практика на ВКС, протоколът за ПТП, издаден от органите на МВР, е официален свидетелстващ документ на основание чл. 179, ал. 1 от ГПК и има обвързваща доказателствена сила относно фактите, осъществени от или в присъствието на длъжностното лице. Ако пътнотранспортното произшествие не е реализирано в присъствието на длъжностното лице, протоколът не се ползва с обвързваща доказателствена сила за механизма на ПТП, но се ползва с такава за констатираното положение на участвалите в ПТП моторни превозни средства. Доколкото протоколът за ПТП не съдържа

пряко възприети от съставителя му като длъжностно лице факти, ако не е подписан от участвалите в ПТП лица, в тежест на ищеца е да установи механизма на ПТП и противоправното поведение на ответника, което може да бъде извършено чрез автотехническа експертиза и чрез разпит на свидетели.

В случая от заключението по допуснатата при предходното разглеждане на делото във въззивната инстанция съдебна автотехническа експертиза се установява подробно механизма на настъпване на процесното ПТП – Г.Й. е управлявал собствения си лек автомобил „БМВ“, с рег. № Р 42****, след употреба на алкохол, в тъмната част на денонощието, със скорост от порядъка на 122 км/ч. В участъка на ПТП платното за движение е било с асфалтово покритие, сухо, с ширина от 5,80 м, с две пътни ленти за движение в двете посоки. На разстояние от около 150 – 200 м преди мястото на настъпване на ПТП е възникнала опасност – спадане налягането в задна дясна гума, което е довело до нарушение в устойчивостта на автомобила. Водачът Г.Й. реагирал на създалата се опасност чрез задействане на спирачната система на автомобила до блокиране на колелата. При това лекият автомобил променил траекторията си на движение косо на ляво, вследствие на по-голямото съпротивление на левите колела спрямо десните, и напуснал платното за движение. След напускане на платното лекият автомобил навлязъл в тревната площ вляво спрямо посоката му на движение и вследствие на удари в неравностите на терена и поради странично движение, се преобърнал странично на дясно през таван до два пъти и се установил на мястото, посочено в протокола за оглед на местопроизшествието. Експертът посочва като причини за инцидента: спадане налягането в задна дясна гума, довело до нарушение в устойчивостта на лекия автомобил „БМВ“, с рег. № Р 42****; управлението на автомобила от водач след употреба на алкохол и със скорост над разрешената за пътния участък в района на ПТП; несвоевременната и неадекватна реакция на възникналата опасност от страна на водача, довела до загуба на контрол над управлението на автомобила. Установено е, че при движение със скорост до 90 км/ч. в района на ПТП и при условие, че не е употребил алкохол, водачът би могъл да възприеме своевременно възникналата опасност и да реагира адекватно чрез плавно намаляване на скоростта и коригиране траекторията на движение до пълното спиране на автомобила. Обстоятелствата, свързани с механизма на процесното ПТП, както и това, че именно Г.Й. е управлявал лекия автомобил „БМВ“, с рег. № Р 42****, се подкрепят и от показанията на разпитаните пред първоинстанционния съд свидетели Т. С. Т. и А. И. И..

С оглед на изложеното при настъпване на пътнотранспортното произшествие водачът на лекия автомобил Г.Й. е нарушил правилата за движение по пътищата. Й. е управлявал лекия автомобил със скорост над максимално разрешената скорост в района на ПТП от 90 км/ч, което съставлява нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП. Освен това скоростта не е била съобразена с конкретните пътни условия, което е нарушение на разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП. Поради несъобразената скорост водачът не е могъл да запази контрола над управлението на автомобила и да реагира на възникналата опасност-спадане налягането на задна дясна гума на автомобила-нарушение на чл.20 ал.1 от ЗДвП. Наред с тези нарушения водачът на лекия автомобил Г.Й. е нарушил и забраната да се управлява МПС след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над 0.5 промила, като е управлявал лекия автомобил след употреба на алкохол с концентрация на алкохол в кръвта 1.12 промила, установена с протокол № 490/29.06.2004 г. на РДВР – гр. Русе. Посочените нарушения обосновават извода на съда, че при реализиране на процесното ПТП Г.Й. е извършил противоправно деяние.

Установено е също, че вследствие на инцидента е настъпила смъртта на Г. И. В. и В. К. Д., които са били пътници в автомобила, управляван от Г.Й..

По делото е приложено препис-извлечение от акт за смърт № 7/28.06.2004 г., от което се установява, че Г. В. е починал на същата дата при ПТП, настъпило край с. Батишница,

общ. Две могили, обл. Русе. Непосредствената причина е получената от него черепномозъчна травма. В показанията си свидетелите Т. С. Т. и А. И. И. установяват, че непосредствено след инцидента Г. В. бил в безсъзнание, като пристигналият на местопроизшествието медицински екип констатирал смъртта му.

По делото е приложено и препис-извлечение от акт за смърт № 1119/11.07.2004 г., от което се установява, че В. Д. е починал на 10.07.2004 г. в лечебно заведение в гр. Русе, след получен мозъчен оток (едема церебри); малкомозъчно вклиняване и бронхопневмония. От показанията на свидетелите Т. С. Т., А. И. И. и Д. М. Д. се установява, че непосредствено след инцидента В. Д. бил в безсъзнание, бил транспортиран в лечебно заведение, където 12 дни по-късно починал.

С оглед изложеното дотук, по делото е категорично установено противоправното поведение на Г. Д. Й., което стои в пряка причинна връзка с настъпилото на 28.06.2004 г. ПТП и смъртта на Г. И. В. и В. К. Д..

С писмения отговор на исковата молба ответникът не е направил възражение, че се касае за случайно събитие, поради което въззивният съд няма основание да се произнася по възражение, което не е въведено с отговора на исковата молба. В отговора на исковата молба се твърди, че произшествието е предизвикано от неравности на пътя. Вещото лице, изготвило автотехническата експертиза е посочило, че в протокола за оглед на местопроизшествието не са посочени неравности на пътя. С оглед на липсата на такива установени обективно данни за местопроизшествието, няма основание да се приеме твърдението на ответника, че произшествието е настъпило заради неравности на пътя. Съдът не кредитира показанията на свидетеля Мартин Й., брат на ответника, който твърди, че на мястото на произшествието е видял дупка в асфалта, тъй като показанията му в тази част не се подкрепят нито от показанията на останалите свидетели, нито от данните в протокола за оглед на местопроизшествието, като взема предвид и обстоятелството, че е брат на ответника и е заинтересован от делото.

Установява се от заключението на автотехническата експертиза, че пред водача на лекия автомобил е възникнала опасност-спадане налягането на задна дясна гума на автомобила. Това обстоятелство само по себе си не е довело до настъпване на последиците, ако не е била високата скорост на автомобила и невъзможността на водача адекватно да реагира на тази опасност, поради употребата на алкохол. Вещото лице, изготвило автотехническата експертиза е категорично в заключението си, че ако автомобилът се е движел със скорост от 90 км/ч, каквато е разрешената в района на ПТП скорост, лекият автомобил е можел да бъде овладян от водач без употреба на алкохол, тъй като водачът на лекия автомобил е имал практическата възможност своевременно да възприеме възникналата опасност, довела до нарушение устойчивостта на автомобила и адекватно да реагира чрез плавно намаляване на скоростта и коригиране траекторията на движение на автомобила до пълното му спиране.

С оглед на гореизложеното трите елемента на непозволеното увреждане по чл.45 от ЗЗД по делото са доказани, а именно противоправно поведение на водача на лекия автомобил Г.Й., вреда и причинна връзка между поведението и настъпилата вреда.

Съобразно чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, във всички случаи на непозволено увреждане, вината се предполага до доказване на противното. Ответникът по делото твърди, че презумпцията на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД е оборена, съответно налице е фактическия състав на чл. 47, ал. 1 от ЗЗД, тъй като страда от психично заболяване, което към датата на ПТП е попречило той да разбира свойството и значението на това, което извършва и не е можел да ръководи постъпките си. С решението си Русенският окръжен съд е приел възражението за доказано, поради което е достигнал до извода, че не следва да се ангажира деликтната отговорност на Г.Й., а предявеният от Гаранционен фонд – гр. София иск е неоснователен. Настоящият състав на въззивната инстанция намира доводите, наведени във въззивната жалба в

обратната насока за основателни, по следните съображения:

Съобразно решение № 39/26.03.2021 г. на ВКС по т. д. № 938/2020 г., с което по настоящото дело е отменено решението на въззивния съд и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция, и цитирана в него практика на ВКС, специалният фактически състав за изключване отговорността на делинквента при непозволено увреждане, въведен с правилото на чл. 47, ал. 1 от ЗЗД е по отношение на неспособния да разбира действията си и/или да ръководи постъпките си, но само ако към момента на увреждането същият е бил в това състояние и то не е причинено виновно от него. Ако делинквентът виновно се е поставил в състояние на неспособност да разбира и/или да ръководи постъпките си, той е деликтно отговорен за причинените на трети лица вреди на общо основание. Настоящият съдебен състав споделя тази практика на ВКС, намерила израз в решение № 136 от 15.10.2015г. по т.д. № 2130/2014г. на ВКС, I т.о., решение № 2469/8.10.1973г. по гр.д. № 1410/1973г. на I г.о. на ВС.

Според законовото правило на чл. 47, ал. 1 от ЗЗД неспособният да разбира или да ръководи постъпките си, не носи отговорност за вредите, които е причинил в състояние на неспособност. Без значение на какво се дължи – на постоянна душевна болест или на временно помрачаване на съзнанието. Без значение е също дали лицето преди това е поставено под запрещение или невменяемостта му се дължи на временно краткотрайно психично разстройство. Изключение прави случаят, когато това състояние е виновно причинено от делинквента. Нещо повече, делинквентът може, дори да е бил поставен под запрещение преди извършване на деянието, да е граждански отговорен - ако независимо от това е можел да разбира действията си и да ръководи постъпките си. Затова всякога в разглежданата хипотеза е необходимо да се констатира от фактическа страна дали водачът на увреждащото моторно превозно средство по време на деликта е бил в състояние, което не му е давало възможност да преценява нормално своите постъпки и/или да ги направлява.

Настоящият състав на въззивната инстанция приема, че въпреки психичното заболяване, с което Г.Й. е бил диагностициран още през 1997 г., по време на процесното ПТП, настъпило на 28.06.2004 г., той е могъл да разбира свойството и значението на извършеното от него и да ръководи постъпките си. За да направи този извод, съдът се основава на заключението по допуснатата при повторното разглеждане на делото от въззивната инстанция, в изпълнение на указанията на ВКС в отменителното решение, тройна комплексна съдебномедицинска експертиза, изготвена от три вещи лица психиатър, психолог и токсиколог. Въззивният съд възприема това заключение, което е обосновано и компетентно. Заключение на експертите е, че по време на пътния инцидент няма данни Г.Й. да е имал помрачаване на съзнанието. От заключението се установява, че преди инцидента Г.Й. е имал адекватни действия; не е описан от никой от свидетелите с психотична или налудна симптоматика. Няма данни към този момент да е имал никакви активни психотични изживявания. Постъпвал е подредено и последователно в действията си; не е губил връзка с реалността, въпреки употребата на алкохол. Вещите лица са посочили, че Г.Й. е съзнавал характера на заболяването си и ограниченията, които то му налага, включително по отношение употребата на алкохол. По време на пътния инцидент няма данни той да е имал помрачаване на съзнанието. От заключението се установява още, че стойността от 1,12 ‰ алкохол в кръвта на Г.Й. е съотносима към лека степен на алкохолна интоксикация. Характерно при нея е, че се нарушават активното внимание, мисловната дейност, съобразителността, ориентацията, координацията на движенията. Наблюдават се още забавяне на рефлексите, намаляване на зрителната острота (особено при шофиране в тъмната част на денонощието), намалява самокритичността и като цяло възприятието на околната среда. Вещите лица са посочили, че при лечение с медикаменти от групата на антидепресантите, антипсихотиците и транквилизаторите (какви са и медикаментите, които ищецът е приемал) е наложително да се избягва приемът на алкохол, поради това, че двете вещества (медикамент и алкохол) взаимно усилват действието си в

посока потискане на централната нервна система. По този начин се засилват и описаните по-горе негативни симптоми. Вещите лица са посочили, че приложените по делото експертни решения на ТЕЛК не променят извода, че към момента на процесното ПТП на 28.06.2004 г. Г.Й. е разбирал свойството и значението на това, което извършва, и е можел да ръководи постъпките си, като не е бил в шизофренен пристъп. На базата на медицинската документация е установено, че той е бил в „светъл период“ от 1999 г. до 2004 г., като до датата на инцидента не е постъпвал на лечение. Посочено е, че точно към момента на инцидента поведението му е било абсолютно адекватно; той е можел да разбира свойството и значението на действията си и да ги ръководи адекватно. Вещото лице д-р Г. е посочило, че в история на заболяването, изготвена от Беленската болница след инцидента, първият лекар, който се е срещнал с Г.Й. е описал, че той е апсихотичен, т.е. че не е имал никакви прояви на психично заболяване. Според вещото лице действията на ответника след инцидента, така, както са описани от свидетелите по делото, не могат да обосноват извода, че се касае за човек, който не съзнава действителността.

Горните изводи вещите лица са направили след пълно и обстойно запознаване с доказателствата по делото и с целия обем от медицинска документация, наличен в ЦПЗ – Русе по отношение на Г.Й., както и предвид показанията на свидетелите по делото. Съдът не възприема заключенията на комплексните съдебно – психиатрична и психологична експертиза, изслушани от първостепенния съд и от въззивния съд при предходното разглеждане на делото, тъй като счита тези заключения за недостатъчно обосновани. Вещите лица изготвили тези експертизи на са взели предвид пълната документация при ЦПЗ гр.Русе и не са проследили развитието на психичната болест, установена при Й. и отражението ѝ върху способността му да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си, както и не са обсъдили показанията на свидетелите относно поведението на Г.Й. по време на произшествието.

При преценката дали водачът на лекия автомобил Г.Й. е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си в момента на пътнотранспортното произшествие въззивният съд взе предвид не само заключението на тройната комплексна експертиза, назначена и изслушана от съда при повторното разглеждане на делото от Апелативен съд-Велико Търново, което е относимо към медицинския критерий въз основа на който с оглед вида и степента на развитие на заболяването може да се направи извод относно горното, но извърши преценка дали е налице и правния критерий, а именно, че поради установеното при Г.Й. психично заболяване, той е бил в невъзможност да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си в момента на произшествието. Не може да бъде игнорирано поведението на Г.Й. при пътнотранспортното произшествие. Какво е било това поведение установяват разпитаните по делото свидетели Т. С. Т., А. И. И./двамата пътници в лекия автомобил по време на произшествието/. Посочените двама свидетели не съобщават данни за поведение на Й., както в деня на произшествието, така и в момента на произшествието, което да сочи на негови неадекватни действия и на невъзможност да разбира свойството и значението на постъпките си. След произшествието Г.Й. искал да се обади на брат си. Съобщил в полицията за станалото произшествие. Вярно е, че водачът на лекия автомобил Г.Й. е бил стресиран от станалото, но това е обяснима реакция. Свидетелят А. И. посочва, че след като излязъл от колата, говорил с Г. и той му казал, че колата минала през дупка в асфалта, спукала се гума и това била причината за катастрофата. Същият свидетел дава показания, че след инцидента, тримата с Г. и Т. обиколили автомобила, за да установят кой в какво състояние е. От тези данни за състоянието и действията на Г.Й. както преди, така и непосредствено след произшествието, не може да се направи извод, че той не е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си. Наличието на психично заболяване само по себе си не води до извод за невъзможност на лицето да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си. Установено

е от 1997г. психично заболяване при Г.Й., но същият до произшествието, а и след това, не е бил поставян под запрещение. Въпреки заболяването Й. е получил свидетелство за правоуправление, което към датата на произшествието е било отнето поради нарушения на правилата за движение. Това обстоятелство показва, че въпреки психичното заболяване, е направена преценка, че лицето е в състояние да управлява лек автомобил. Не следва да се игнорират показанията на разпитаните по делото свидетели Т. С. Т., А. И. И., Д. Д., които не съобщават за поведение на Г.Й. в деня на произшествието и при самото произшествие, различно от тяхното, не съобщават за негови неадекватни действия. Вярно е, че свидетелите не могат да дават оценка за психичното му състояние, но данните за неговото поведение като описание на действия и отношения, следва да бъдат съобразени.

С оглед на това съдът намира, че презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 от ЗЗД не е оборена по делото, като не са доказани елементите от фактическия състав на чл. 47, ал. 1 от ЗЗД. Ето защо Г.Й. е деликтно отговорен за причинените при процесното ПТП вреди.

Възражението на ответникът Г.Й., че присъдените с решението на СГС обезщетения за неимуществени вреди на наследниците на загиналите, вследствие на процесното ПТП В. Димитров и Г. В., са завишени по размер и не съответстват на действително претърпените вреди, е неоснователно. От показанията на свидетелката Д. Д. се установява, че съпругът й В. Д. е починал след станалото ПТП на 13 ден, и тогава е бил на 27 години. Оставил е съпруга и две малолетни деца. Свидетелката установява, че няколко месеца след неговата смърт, е починала и неговата майка. Свидетелката сама отгледала децата си, разчитайки само на помощта на брат си. Същата свидетелка установява, че родителите на починалия при процесното ПТП Г. В., които са нейни съседи, са понесли тежко загубата на сина си. Променили се, особено баща му. При тези данни, както и данните от удостоверенията за наследници, от които се установява, че лицата, на които са били присъдени обезщетения и изплатени от Гаранционни фонд- Д. Д., Х. Д., М. В.ов/съпруга и деца на В. Д./, Р. Д. и И. Д./родители на Г. В./, са в кръга на лицата имащи право на обезщетение за неимуществени вреди вследствие на смъртта на В. К. Д. и Г. И. В., посочен в т.4 от ППВС № 4/11961 г. Съдът съобразява възрастта на починалите при ПТП В. Д. и Г. В., които са били на 27 години към момента на произшествието. Безспорно е, че наследниците са понесли неимуществени вреди. Понесли са тежко внезапната смърт на своя съпруг, баща за наследниците на В. и единствен син за наследниците-родители на загиналия Г.. При тези данни, съобразявайки негативните преживявания от смъртта на техния близък, както и степента и интензитета на причинените неимуществени вреди и продължителния период през който ще бъдат търпени, съдът в настоящия си състав намира, че обезщетенията от 50 000 лв. за съпругата Д. Д. и от по 60 000 лв. за всяко едно от децата на загиналия В. Д., съответстват на претърпените от тях болки и страдания от внезапната му смърт. Същия извод се налага и относно обезщетенията за неимуществени вреди от по 35 000 лв. за родителите на Г. В.. При определяне на този размер на обезщетенията, въззивният съд в настоящия си състав съобрази и икономическите условия в страната към момента на произшествието - 2004г.

За така определените по размер обезщетения не е налице основание за намаляването им поради съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалите В. Д. и Г. В.. Възражението за съпричиняване, направено от ответника по делото, в случая е неоснователно.

С оглед на диспозитивното начало съдът разглежда възражението за съпричиняване, така както то е било конкретизирано от ответника. Би било процесуално нарушение, съдът да се отклони от това правило.

Както в отговора на исковата молба, така и в отговора на въззивната жалба от ответника по иска се поддържа следното възражение за съпричиняване: Ответникът счита, че обезщетенията следва да бъдат намалени и поради това, че всеки един от двамата

починали е съпричинил вредоносния резултат. И двамата са познавали добре ответника от много отдавна, знаели за неговото заболяване и неспособността да ръководи постъпките си, вследствие на заболяването. Въпреки това и след като непосредствено преди ПТП-то и двамата са били пили голямо количество алкохол, те са се качили в автомобила, управляван от Г.Й.. Както бе посочено по-горе, съдът приема, че при процесното ПТП водачът на лекия автомобил Г.Й. е могъл да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си. При този извод възражението за съпричиняване е неоснователно, тъй като след като Й. не е бил в състояние да не може да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си, то няма как починалите при ПТП В. и Г. да са знаели за такава неспособност. По делото не е установено В. Д. и Г. В. да са знаели за психичното заболяване на Г.Й.. Свидетелката Д. Д. установява, че е чувала за психични проблеми при Г., но той се държал нормално. Свидетелят Т. Т. посочва, че не е знаел Г. да страна от психично заболяване и той, както и свидетелят А. И. не са забелязали признаци на такова.

Възражението е неоснователно и поради това, че употребата на алкохол от страна на пострадалите, не може да допринесе за настъпване на вредоносния резултат в случая. По делото не е установено поведение на пострадалите в автомобила, което поради пияното им състояние, да е довело до настъпване на произшествието. Починалите при ПТП В. Д. и Г. В. са били пътници в автомобила. По изложените съображения възражението на ответника за съпричиняване е неоснователно.

Предвид изложеното дотук, по делото е установен в цялост фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД и възможността да бъде ангажирана отговорността на делинквента за причинените от него вреди. С това е установена и първата предпоставка за отговорността на Гаранционния фонд във връзка с процесното ПТП, доколкото тя е функция от отговорността на прекия причинител на вредите. Съобразно чл. 88, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.), който е бил в сила към датата на ПТП и въз основа на който Гаранционният фонд е осъден да заплати обезщетение на пострадалите от ПТП лица, Гаранционният фонд изплаща по застраховка „Гражданска отговорност“ обезщетение за неимуществените и имуществените вреди, ако причинителят не е имал застраховка или не е бил правоспособен водач. От представеното по делото писмо с рег. № Бл8761/15.11.2006 г. от Началника на РПУ – Бяла е безспорно установено, че за периода от 13.11.2003 г. до 13.11.2004 г., т.е. и към датата на процесното ПТП – 28.06.2004 г., Г.Й. е бил с отнето свидетелство за управление на МПС, т.е. той не е имал право да управлява МПС. Този факт не е оспорен от ответника и не са представени доказателства, които да го опровергават. Предпоставките на цитирания по-горе чл. 88, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.) са алтернативни, поради което изложеното е достатъчно, за да се приеме, че са били налице основанията за ангажиране отговорността на Гаранционния фонд във връзка с обезщетяване на вредите, претърпени от пострадалите лица. Но освен това към момента на произшествието за водача на автомобила не е имало застраховка гражданска отговорност.

Ответникът е оспорил наличието на тези предпоставки с твърдението, че към датата на ПТП за автомобила, управляван от него е била налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“. По делото е установено, че при изготвяне на констативен протокол за ПТП с пострадали № 10/27.07.2006 г., за лек автомобил марка „БМВ“, модел „318“, с рег. № Р 42**** не е представена сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Този факт не е опроверган от ответника и в настоящото производство ответникът не е доказал наличието на застраховка гражданска отговорност.

Съдът не намира, че с цитираното по-горе писмо на РПУ – Бяла се установява наличието на застраховка, тъй като в същото се преразказват данни от друго писмо, което не е представено. Освен това данните са само за това, че по отношение на автомобила, при управление на който е настъпило процесното ПТП, са налице данни за застрахователна

полица № 100/0045436/14.12.2003 г., издадена от „Български имоти“ АД. Не фигурират данни относно срока на валидност на полицата. Същата не е представена по делото, като ответникът не е ангажирал и други доказателства в тази насока. Поради това съдът намира, че фактът на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ е недоказан по делото и следва да се приеме за неосъществен. Ето защо налице е и втората алтернативно предвидена предпоставка на чл. 88, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗЗ (отм.) и отговорността на Гаранционния фонд за причинените от делинквента вреди следва да бъде ангажирана.

На следващо място основателността на исковата претенция по чл. 91, ал. 1 от ЗЗ (отм.) е обусловена от наличието на доказателства за извършено плащане от Гаранционния фонд в полза на пострадалите лица. В случая по делото е установено, че с платежно нареждане от 30.05.2011 г. Гаранционният фонд е превел общо сумата от 388 677,50 лв. по сметка на ЧСИ Р. М., като сумата е формирана от 240 000 лв. – главница, 121 697, 27 лв. – лихви и 26 980,23 лв. – разноски. Посочената главница съответства изцяло на връчената на фонда покана за доброволно изпълнение по изп. д. № 178/2011 г. по описа на ЧСИ Р. М.. В поканата е посочено, че дължимия размер на законната лихва към датата на съставянето □ е 123 328,87 лв., от които фонда е заплатил 121 697,27 лв. Останалата част от исковата сума представлява разноски по изпълнителното производство. С платежно нареждане от 29.11.2011 г., по покана за доброволно изпълнение по изп.д. № 335/2011 г. по описа на ЧСИ Р. М., Гаранционният фонд е заплатил общо сумата от 7 347,49 лв., от които 5 600 лв., представляващи разноски за производството по гр.д. № 2221/2007 г. на СГС. Остатъкът от сумата е формиран от дължимите в изпълнителното производство разноски. С платежно нареждане от 23.11.2011 г. Гаранционният фонд е заплатил по сметка на СГС сумата от 9 605 лв. държавна такса по гр.д. № 2221/2007 г. по описа на съда., като тази сума също е включена в общия размер на исковата претенция по делото. Общо платените от фонда разноски са в размер на сумата 43 932. 72 лв.

Както бе посочена по-горе, приложим е реда на ЗЗ (отм.) Съобразно разпоредбата на чл. 91, ал. 1 от ЗЗ (отм.) регресното право на Гаранционния фонд включва платеното обезщетение, включително лихвите за забава, но не и разходите по неговото определяне и изплащане, в случая съдебните разноски и разноските по изпълнителните дела. Поради това исковата претенция следва да бъде уважена до размер на сумата от 361 697,27 лв., която е формирана от заплатената от Гаранционния фонд главница в размер общо на 240 000 лв. и законната лихва в общ размер от 121 697,27 лв. За разликата над този размер (формирана от заплатените разноски за съдебното и изпълнителните производства) до пълния претендиран такъв от 405 629,99 лв. искът е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Предвид изложеното по-горе и частичното несъвпадение на крайния извод на въззивната инстанция с този на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявения от Гаранционен фонд против Г.Й. иск е отхвърлен до размер на сумата от 361 697,27 лв. Над тази сума искът е неоснователен, поради което решението в отхвърлителната част над 361 697,27 лв. до пълния предявен размер от 405 629,99 лв. или това е сума в размер на 43932.72 лв., следва да бъде потвърдено, по съображенията изложени от настоящата инстанция.

Сумата от 361 697,27 лв. следва да бъде присъдена ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 4.04.2016 г., до окончателното изплащане.

Решението следва да бъде отменено и в частта за разноските, тъй като същите ще бъдат определени с настоящото решение.

За производството по делото при разглеждането му в първата инстанция / две разглеждания/ ищецът е направил разноски в размер на 18251.53 лв., включително и разноските за обезпечението. Съобразно уважената част от иска на ищеца за производството пред първата инстанция се дължи сумата от 162274.27 лв.

За производството пред първата инстанция/двете разглеждания/ ответникът е

направил разноси в размер на 16 515 лева, при което съобразно отхвърлената част на иска му се дължат разноси в размер на 1788.34 лв.

За производството пред двете въззивни инстанции ищецът е направил разноси общо в размер на 10559.10лв. /9312.60 лв. за първото разглеждане и 1246.50 лв. за второто разглеждане/. С оглед изхода на спора, при който искът е уважен за сумата от 361 697.27 лв. за производството пред въззивните инстанции на ищеца се дължи като разноси сумата от 9415.46 лв.

За производството пред двете въззивни инстанции ответникът е направил разноси общо в размер на сумата от 24 000 лв. С оглед размера на отхвърлената част от иска на него се полагат разноси за въззивните производства в размер на 2598.86 лв.

За производството пред ВКС по подадената жалба ищецът е направил разноси в размер на 8112.60лв., поради което с оглед уважената част от иска му се дължат разноси от 7239.40 лв. За производството пред ВКС по молбата за отмяна ищецът няма направени разноси.

За производството пред ВКС по молбата за отмяна ответникът е направил разноси в размер на 17712.60лв. С оглед отхвърлената част от иска за това производство му се дължат разноси в размер на 1917.95 лв. За производството пред ВКС по жалба ответникът е направил разноси от 8640 лв. и съобразно отхвърлената част от иска му се дължат разноси за това разглеждане на делото пред касационната инстанция от 935.58 лв.

При този изход на делото ответникът дължи на Гаранционен фонд – гр. София разноси за всички инстанции общо в размер на 32 929.13 лв.

При този изход на делото ищецът дължи на ответника разноси за всички инстанции общо в размер на 7240.73 лв.

Като се извърши компенсация на взаимно дължимите суми за разноските по делото, направени за всички инстанции, ответникът дължи на ищеца сумата от 25 688.40 лв., за която следва да бъде осъден с настоящото решение.

Водим от горното Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 90 от 13.03.2019 г. на Окръжен съд-Русе, постановено по гр. д. № 263/2018 г. по описа на същия съд в частта, с която е отхвърлен като неоснователен, предявеният от Гаранционен фонд – гр. София против Г. Д. Й. от гр.Русе иск за заплащане на изплатено застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, лихви и разноси, за сумата от 361 697,27 лв., както и в частта за разноските, вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Г. Д. Й., ЕГН *****, от гр. Русе, ***** да заплати на Гаранционен фонд, гр. София, *****, на основание чл. 91, ал. 1 от Закона за застраховането (отм.) сумата от 361 697,27 лв. (триста шестдесет и една хиляди шестстотин деветдесет и седем лева и 27 ст.), представляваща платени обезщетения за неимуществени вреди и лихви на наследниците на В. К. Д. и наследниците на Г. И. В. във връзка с пътнотранспортно произшествие, настъпило на 28.06.2004 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на депозиране на исковата молба – 4.04.2016 г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 90 от 13.03.2019 г. на Окръжен съд-Русе, постановено по гр. д. № 263/2018 г. по описа на същия съд, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Г. Д. Й., ЕГН *****, от гр. Русе, ***** да заплати на

Гаранционен фонд, гр. София, ***** сумата 25 688.40 лв. разноси за производството по делото за всички инстанции, след извършена компенсация.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____